

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. G.**
státní příslušník M. r.
bytem K., P.
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované 8. 12. 2017, č. j. X, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

takto:

- I. Žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2017, č. j. X, se přiznává odkladný účinek.
- II. Žalobci se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto usnesení České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: 4333000618.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 11. 1. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 10. 2017, č. j. X. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra podle § 87e s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu podanou podle § 87b zákona o pobytu cizinců.
2. Spolu s žalobou žalobce navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že pokud by žalobě odkladný účinek přiznán nebyl, musel by opustit území České republiky, kde má veškeré zázemí a rodinný

život, které naopak ve své vlasti zcela postrádá. Žalobce zde žije 15 let, mluví česky, má družku a dvě nezletilé děti (sedmnáctiletého syna a třináctiletou dceru), přičemž rodina je na příjmech žalobce závislá, neboť družka je v invalidním důchodu. Nucený návrat žalobce do vlasti, který hrozí už v návaznosti na napadené rozhodnutí, nikoli až v souvislosti s případným správním vyhoštěním, by představoval nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Vycestování by také zasáhlo do žalobcova práva na spravedlivý proces, neboť žalobce se hodlá soudního řízení aktivně účastnit a být v kontaktu se svým zástupcem. Nepřiznání odkladného účinku naopak nikomu žádnou újmu nezpůsobí.

3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby žalobě odkladný účinek přiznán nebyl, neboť pro to nejsou splněny zákonné podmínky. Z napadeného rozhodnutí totiž přímo nevyplývá povinnost vycestovat z území České republiky, která by plynula až z případného rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto není způsobilé zapříčinit žalobcem tvrzenou újmu.
4. Krajský soud v Praze posoudil návrh na přiznání odkladného účinku takto:
5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].
8. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

9. Soud předně konstatuje, že nesdílí názor prezentovaný žalovanou, podle něhož může ke vzniku újmy dojít až v souvislosti se správním vyhoštěním a neudělení povolení k přechodnému pobytu proto nelze považovat za relevantní újmu. Zdejší soud se naopak ve své ustálené praxi přiklání k tomu, že nepoměrně větší újma ve smyslu § 73 odst. 3 s. ř. s. žalobci nemusí vzniknout až v souvislosti se správním vyhoštěním a jeho případnou nucenou realizací. Pokud by totiž soud souhlasil s opačným výkladem, fakticky by schvaloval následný protizákonný pobyt žalobce na území České republiky, neboť by jinými slovy konstatoval, že v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ještě není nutné bezprostředně opustit území České republiky. Proto platí, že po cizinci nelze spravedlivě požadovat, aby na území pobýval nelegálně a následně se domáhal odkladného účinku teprve v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním a zákazem pobytu (bylo by od soudu ostatně překvapivé, pokud by účastníky řízení pobízel k nezákonnému jednání).
10. Jde-li o právo na osobní účast na soudním řízení, musí soud odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. X, v němž byl vysloven závěr, že návrhu na přiznání odkladného účinku v pobytových věcech nelze vyhovět, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení, být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují. V této souvislosti je třeba připustit, že pro samotnou účast u ústního jednání soudu či pro osobní setkání s právním zástupcem je možné si požádat o krátkodobé vízum, přičemž pokud žalobce soud v tomto směru požádá o nařízení jednání v pro něj dostupném termínu (zejména s dostatečným časovým odstupem pro vyřízení odpovídajícího víza, popř. alespoň např. turistického víza), soud mu zpravidla vyhoví. S právním zástupcem se lze po vzájemné domluvě setkat osobně i v zahraničí, popř. využít moderních prostředků komunikace, které v dnešní době umožňují bez zvýšených finančních nároků komunikaci na úrovni téměř srovnatelné s osobním setkáním.
11. Vedle práva na osobní účast na soudním řízení tedy žalobce musí tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu jiné intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na samotné vycestování utrpěl, má-li být jeho návrh úspěšný. Taková újma může mít povahu především zásahu do rodinného života žalobce (nutnost dlouhodobého odloučení od blízkých příbuzných) či etablovaného soukromého života (plně integrovaný cizinec žijící legálně na území ČR v řádu desítek let, který již v zemi původu postrádá jakékoliv zázemí), může mít povahu zásadních zdravotních důvodů (významné zdravotní obtíže bránící odjezdu či neléčitelné v zemi původu s rizikem progresu) nebo výjimečných ekonomických důvodů (ztráta významných ekonomických hodnot v důsledku odjezdu spojená s existenčními obtížemi v zemi původu, těžký nedostatek prostředků pro návrat v případě úspěchu žaloby). Takové (či srovnatelné) okolnosti však musí žalobce nejen zcela konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit.
12. Žalobce tvrdí, že má v České republice vybudováno veškeré zázemí, avšak jediné konkrétní tvrzení ve vztahu k tomuto zázemí je rodinný život s partnerkou a dvěma dětmi ve věku X a X let, přičemž ani toto tvrzení žalobce nijak nedoložil. Tuto skutečnost však potvrzuje napadené rozhodnutí i správní spis, v němž jsou založeny rodné listy obou dětí, v nichž je žalobce uveden jako otec. Součástí správního spisu je

také větší množství nedatovaných rodinných fotografií zachycující žalobce a jeho rodinu při různých rodinných oslavách, dovolených u moře i v běžných každodenních situacích, které byly s ohledem na proměnlivý věk dětí (od jejich raného dětství až do dospívání) zjevně pořízeny v průběhu delšího časového úseku a které svědčí o skutečném rodinném soužití. V období od 26. 5. 2016 do 27. 3. 2017 byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody (k tomu viz dále) a rodinný život s družkou a s dětmi tudíž realizovat nemohl. V této době si však pravidelně telefonovali, dopisovali si a družka s dětmi žalobce navštěvovala. To vyplývá z vyjádření žalobce při jeho výslechu jakožto účastníka řízení dne 10. 11. 2016 a z vyjádření žalobcovy družky při sociálním šetření v jejich domácnosti provedené dne 10. 8. 2016 odborem sociální péče Městského úřadu v Poděbradech. Žalobce a jeho družka také shodně uvedli, že po propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody počítají se soužitím celé rodiny ve společné domácnosti i nadále. O tom, že rodinné soužití pokračovalo i po propuštění, svědčí (mimo vlastního tvrzení žalobce) i jediné dvě rodinné fotografie, z nichž je patrné, kdy byly pořízeny [fotografie pořízená dne 21. 5. 2017 při konání Evropského poháru v chůzi v Poděbradech zachycující žalobce s jeho družkou a dcerou a fotografie pořízená v předvánočním období roku 2017 (zjištěno ze sloganu „Šťastné a stylové“ umístěného na spodním okraji fotky) v pražském obchodním centru F. A. zachycující celou rodinu].

13. Soud shrnuje, že s ohledem na to, že dvěma žalobcovým dosud nezletilým dětem je X a X let a tyto děti s žalobcem vedou intenzivní rodinný život, lze předpokládat, že následky napadeného rozhodnutí v podobě nutnosti opustit Českou republiku by pro žalobce představovaly závažný zásah do jeho práva na rodinný život. Soud si je vědom důrazu, jaký Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod klade na nejlepší zájem dítěte při vyvažování veřejných zájmů kolidujících s právem na rodinný život chráněným čl. X Úmluvy. Hrozící odloučení od rodiny proto soud považuje za intenzivní újmu. Jde také o újmu nepoměrně větší, než je újma hrozící jiným osobám. V souzené věci totiž fakticky může přímá újma vzniknout pouze České republice, a to újma spočívající v tom, že žalobce setrvá na jejím území až do pravomocného skončení soudního řízení, ačkoli by k tomu jinak nebyl oprávněn. Naopak družce a dětem (jako 3. osobám) je přiznání odkladného účinku žalobě ku prospěchu, neboť ochrání i jejich rodinný život. Jiné konkrétní osoby nejsou rozhodnutím dotčeny. První i druhou podmínku pro přiznání odkladného účinku žaloby má tedy soud za splněnou.
14. Zpochybnění přiznání odkladného účinku žalobě z důvodu rozporu s veřejným zájmem je na žalovaném. Pokud tak žalovaný neučiní, nepřizná soud odkladný účinek žalobě jen v případě, že nesplnění těchto předpokladů vyplývá z obsahu soudního či správního spisu (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. X, č. 87/2004 Sb. NSS). Soud z napadeného rozhodnutí zjistil a ze správního spisu ověřil, že žalobce byl v České republice třikrát odsouzen za trestný čin (padělání a pozměnění veřejné listiny, pokus o pojistný podvod a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby), přičemž za poslední z uvedených trestných činů byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky, z něhož byl předčasně podmíněně propuštěn dne 27. 3. 2017 se zkušební dobou do 27. 3. 2019. Není tedy pochyb o tom, že se žalobce na území České republiky opakovaně dopouštěl majetkové trestné činnosti a pobyt takové osoby v České republice může ohrožovat veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost. Žalovaná se však ve svém stručném vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku otázkou veřejného zájmu

vůbec nezabývala a ani ze správního spisu soud nezjistil, že by žalobce svým aktuálním jednáním nějak ohrožoval veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek v České republice. Soud vzal v úvahu i to, že žalobce je v současnosti ve zkušební době, a lze tedy předpokládat, že je motivován vyvarovat se v jejím průběhu jakékoli trestné činnosti, která by mohla vyústit v jeho opětovný návrat do výkonu trestu odnětí svobody.

15. Soud tedy zvažoval kritérium veřejného zájmu a dospěl k závěru, že v dané věci rozpor s důležitým veřejným zájmem dán není, neboť ten žalobce svým pobytem v České republice – pokud je soudu známo – v současné době ohrožuje jen potenciálně. Tím je splněna i třetí zákonná podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
16. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud shledal všechny tři zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě za naplněné, a proto návrhu žalobce vyhověl a žalobě odkladný účinek výrokem I. přiznal. Pro úplnost však soud upozorňuje, že skutečnost, že existenci žalobcova rodinného života v České republice shledal jako důvod pro přiznání odkladného účinku a současně neshledal rozpor přiznání odkladného účinku (tedy další pobyt žalobce na území České republiky) s důležitým veřejným zájmem, jsou závěry učiněné toliko pro účely rozhodování o odkladném účinku žaloby (jakožto předběžném opatření svého druhu) a jsou bez vlivu na následné meritorní posouzení žaloby.
17. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že usnesení o odkladném účinku žaloby s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.). Důvodem pro zrušení odkladného účinku by například mohlo být spáchání dalšího trestného činu či přestupku žalobcem.
18. Ve vztahu k výroku II. je třeba uvést, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů v § 4 odst. 1 písm. h) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. X), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Proto soud žalobci zároveň vyměřil i soudní poplatek 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná.

Praha 8. února 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

